

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῳ ἡμῶν ἀηθροσύνας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια . . . δρ. 8,— Ἔτησια φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
Τριμήνος . . . > 2,50 Τριμήνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐπέσταν μηνός.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1870

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμωθέντα ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐννεαίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Αὐγούστου 1906

Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια).

Καὶ ὁ Σουρκούφ, ὡς τέλειος ναυτικός, δὲν ἀγνοεῖ βέβαια αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐνῶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ συναμίλου ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἐκινῶν μυριάς ὑποθέσεις διὰ τὴν ἀπρόσπτον ἀφιξὴν τοῦ διασῆμου καταδρομείως, μέσα εἰς τὰ πλοία ἐγίνετο ἀσυνήθης κίνησις, ἡ ὁποία διακρίνετο καὶ ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Οἱ ναῦται ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ Βρουκλάκος δύο τεράστια δέματα, καὶ ἔπειτα ποῦ ἐτοποθέτησαν σύσπαστα εἰς τὰς κεραίας, ἐνῶ δύο μεγάλοι λέμβοι κατεβιδάζοντο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀκολούθως ἤλθεν ἡ σειρά μιᾶς μεγάλης καὶ πλατείας λέμβου, ἡ ὁποία ὠμόλαζε μὲ φορτηγίδα, μὲ μικρὰ παραπέτα γύρω, διὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται τὰ ψατάκια τοῦ πελάγους.

Ἡ φορτηγὶς ἐδέθη καὶ ἐκρατήθη στερεὰ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἀνωθεν τὰ σύσπαστα κατεβιδάζαν μέσα εἰς αὐτὴν τὰ δύο ὀγκώδη δέματα.

Ὅταν ὁ χειρισμὸς αὐτὸς ἐτελείωσεν, αἱ δύο λέμβοι ἔδρασαν ἀπὸ ἐν ρυμούλιον εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἐξέκίνησαν διὰ τὴν παραλίαν.

Καὶ μεταξὺ τῆς κομφῆς ἀμηγύρεως, ἦτις περιόρατο εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἀπόβασιν, ἡ περιέργεια εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Τί νὰ σημαίνει αὐτό; ἐρωτοῦσε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ὁ διοικητὴς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Μήπως ἐκείνη ἡ ἀφιξίς τῶν Γάλλων, ποῦ ἐρρυμούλιον ὀπίσω των αὐτὴν τὴν μυστηριώδη φορτηγίδα, ἐκρυπτε κημίαν παγίδῃ; Τοῦς ἐγγώριζαν ὡς πολυμηχάνους καὶ ἐφευρετικῶς εἰς στρατηγήματα, ἐγνώριζαν τὸ βάθος μίσους τοῦ Σουρκούφ διὰ πᾶν τὸ ἀγ-

γλικόν. Ἐσχεδίαζε λοιπὸν ὁ καταδρομὴς νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀναγκασμένην, ἀπὸ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ κάποιαν καταστρεπτικὴν ἐκπληξίν, καὶ μάλιστα περιφρονῶν ὄλα τὰ νόμιμα τοῦ πολέμου;

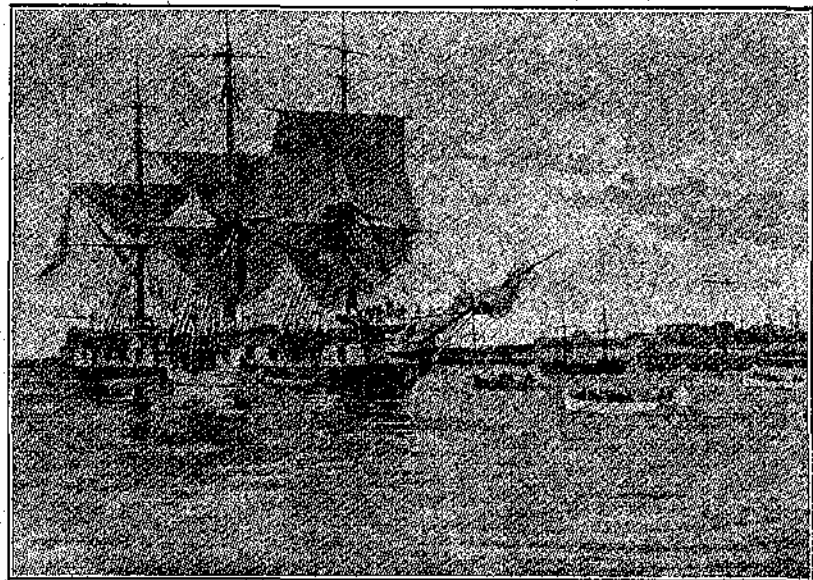
Δὲν ἠδυνήθη νὰ συζητήσῃ τὴν ταραχὴν του. Μερικὰ λόγια τοῦ διέφυγαν, τὰ ὁποῖα ἀπεκάλυψαν τοὺς φόβους του.

Ἡ λαϊκὴ Στάγγωπ ἀμέσως ἐθοροβήθη καὶ θαρραλέως ἀπέκρουσε τὰς πα-

χωρὶς νὰ ἔχη ποταπὴν ψυχὴν. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν συμβαίνει, κύριε, προκειμένου διὰ τὸν Σουρκούφ καὶ τοὺς συντρόφους του, καί, ἐγώ, ἡ λαϊκὴ Στάγγωπ, μὲ ὄλην μου τὴν κεποῖθησιν, ἐγγυῶμαι διὰ τὴν τιμὴν των.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους, καὶ ἡ λαϊκὴ Βλάχωγυδ ἀνέκραξεν, ἀπειλοῦσα τὴν φίλην τῆς μὲ τὸ δάκτυλο:

— Ἀ! ἀγαπητὴ μου λαϊκὴ Στάγγωπ, βλέπω ὅτι αἰώνιος τὸν ἴδιον ἐνθουσια-

«Εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου...» (Σελ. 297, στ. α')

ρατηρήσεις τοῦ διοικητοῦ: — Πῶς λοιπὸν, κύριε; ἀνέκραξεν ὑποπτέυετῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοιαύτην παρασπονδίαν;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ διοικητὴς, κἄπως στενοχωρημένος, διότι ἐξήναγ- κάζετο νὰ σαφῆσιν τὰς σκέψεις του, — ἡ τοιαύτη πράξις ἠδύνατο καὶ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς παρασπονδία...

— Ὡ! αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον, καὶ δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὸ σχεδιάσῃ,

μὲν ἔχεις δι' αὐτοὺς τοὺς Γάλλους!

— Ναι, ἀπήντησε σοβαρώτατα ἡ φίλη τῆς, καὶ ἔχω τόσον περισσότερα διδόμενα νὰ τοὺς κρίνω, ὅσον διότι μὲ ἐδόθη καλλιτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ τοὺς γνωρίσω.

Αἱ λέμβοι δὲν ἀπέχον πλεον παρα ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὴν παραλίαν. Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν εἰς αὐτὴν. Οἱ ναῦται καὶ οἱ ἐπιβάται των ἐπῆδησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἄμμον, ὅπου ἔσταν τὰς δύο

λέμβους· κατόπιν, εξαιρέσει τριών μόνων, εξεύχθησαν όλοι εις τὰ σχολία, και ετραβήξαν προς τὰ έξω την φορητήριδα.

Όταν ή πρώρα της ήλθε να έμπηχθη άνευ τινος κλονισμού εις την άμμον, οι ίδιοι ναύται επήδησαν μέσα και ήρχισαν τὸ έργον της εκφορτώσεως.

Εύρισκόμενοι εις αρκετήν απόστασιν και κρυπτόμενοι άπισθεν ενός κινκλιδατου φράκτου οι καλεσμένοι του διοικητου έβλεπαν, χωρίς να φαίνονται. Έπί τέλους εξ ναύται φέροντες άνα τρεις εις τους στιβαρούς ώμους των τὰ δύο εκείνα σώματα με τὸ άλλοκοτον σχήμα, τὰ οποία μόνη ή λαίδη Στάγγωπ χωπ ήρχιζε ν' αναγνωρίκη, εξεκίνησαν από την παραλιαν. Πριν από αυτούς ήρχοντο τρεις άνδρες, οι όποιοι εφαινοντό ως άρχηγοί των, κατόπιν δε ένας άλλος ναύτης κρατών εν ογκώδες δέμα. Όταν τους είδε να πλησιάζουν, τότε επί τέλους ο διοικητής, περιτοχοούμενος από την σύζυγόν του, την λαίδη Στάγγωπ και όλους τους καλεσμένους του, επροχώρησε προς συνάντησίν των.

Η κατάκληξις των νεοελθόντων εφάνη μεγάλη, όταν είδαν εκείνο τὸ πληθος των άνδρων με τὰς μεγάλας στολάς και επισήμους περιβολάς, καθώς και των γυναικῶν με τὰ μεταξωτὰ φορέματα, των οποίων αι ούραι έσύροντο εις την άμμον, ενώ τὰ σαλάκια και τὰ επαναφορία, με τὰ οποία είχαν τυλιχθη, δεν κατώρθον να κρύψουν τους γυμνούς ώμους των και την λάμψιν των πολυτίμων στολιδίων των.

Αφ' ετέρου οι Άγγλοι εκύτταζαν απλήστως τους τρεις εκείνους άνδρας, τους οποίους είχαν εμπρός των, και εις τὰ πρόσωπα των οποίων, χάρις εις την άσχημότητα της λαίδης Στάγγωπ, είχαν δυνηθη άμέσως να δώσουν όνόματα.

Τον ένα, τον ήψήλοτερον, πολλοί τον ανεγνώριζαν. Ήτο ο Ιάκωβος Κλαθαγιάν. Ο νέος μαρκήσιος είχε διατηρήσει τὰ λεπτά άριστοκρατικά χαρακτηριστικά του και την εκφρασιν εκείνην των οφθαλμών, την τολμηράν και ειλικρινή συγχρόνως, την οποίαν επέτειναν οι μακροί του γαλατικοί μύστακες, είχαν όμως αναπτύχθη άκόμη περισσότερον μετά τὸ τελευταίον του ταξείδιον· και δι' αυτό με σεβάσμιον οι νεαροί Άγγλοι αξιωματικοί, εκ των οποίων πολλοί ήταν ώραιότατοι άνδρες, εκύτταζαν τὸ άθλητικόν του παράστημα.

Εις τὸ πρόσωπον του εφήβου εκείνου, ο οποίος είχε σχεδόν άνδρωθη τώρα, όλοι ανεγνώρισαν τον Γουλιέλμον Τερνάν, τον μικρόν Βρετόνον ναυτοπαίδα, κατά παράκλησιν του οποίου ή λαίδη Στάγγωπ είχαν εγκαταλείψη τους φίλους της διά να υπάγη να παρηγορήση την μητέρα του και την αδελφήν του.

Τέλος, ιδού και ο Σουρκούφ ο ίδιος. Και ή λαμπρά δηγήγυρις, ή οποία τον κυττάζει, αναγκάζεται να ομολογήση ότι ή περιγραφή της λαίδης Στάγγωπ δεν ήτο υπερβολική.

Χωρίς να είνε τόσοσν ύψηλός όσον ο Κλαθαγιάν, είνε και αυτές ύψηλός, αλλά τελείως κομψός. Τὰ χαρακτηριστικά του έχουν σπανίαν κανονικότητα, και όλον του τὸ εξωτερικόν αποπνέει την ισχύν. Εύθως εξ αρχής κάμνει εντύπωσιν τὸ βλέμμα του. Τὰ κάπως βαθουλωτὰ μάτια του λάμπουν με ζωηράν φλόγα. Είνε τὰ μάτια ακριβώς του εξερευνητου των ορίζοντων, μάτια αετού, τὰ οποία πάντοτε, πριν από τὸ λοιπόν πλήρωμα, έχουν διακρίνη τον έχθρον!

Αν και μόνον μ' αυτά τὰ μάτια δεν ήδύνατο να παρέλθη άπαρατήρητος, αλλά και όλα τὰ λοιπά είνε θελκτικά εις τὸ πρόσωπόν του. Η μήτη του είνε λεπτή και ελαφρώς κυρτή, τὸ στόμα του έχει θαυμάσιον σχήμα, και, με την ισχυράν σιαγόνα του, ή ανδρική μορφή του μαρτυρεί την έκτακτον δραστηριότητά του.

Εξεπλάγη κατ' αρχάς, όταν είδε τόσοσν κόσμον, αλλά κατόπιν, χωρίς να διστάση διόλου, με την αληθώς γαλλικήν χάριν του, εχαιρέτισε τον διοικητήν και τὰς κυρίας.

Αλλά ιδού ή λαίδη Στάγγωπ προχωρεί και τείνει προς αυτόν την μικράν της χείρα, επί της οποίας ο Γάλλος ναυτικός προσκλίνει διά να την φιλήση με όλην την χάριν και τον σεβασμόν.

Ομολογήσατε, κύριε Σουρκούφ, ότι δεν επεριμένατε τριαύτην υποδοχήν! ανακράζει γελάσα ή κομψή κυρία.

Όχι, κυρία, βεβαίως όχι, αλλά με βλέπετε άπίσειως ένθουσιασμένον δι' αυτήν. Τουλάχιστον όλοι οι κύριοι οι παρόντες εδώ θα δύνανται να βεβαιώνουν κατόπιν ότι ο καταδρομεύς Σουρκούφ είνε άνθρωπος τίμιος, που κρατεί τον λόγον του.

Η περιέργεια όλων εκινήθη με αυτές τὰς λέξεις, και, όταν ο καταδρομεύς εννευσε εις τους ναύτας του, που είχαν σταθή εις μικράν απόστασιν, αυτοί επροχώρησαν πάντοτε φορτωμένοι με τὰ βαρέα φορτία των.

Κυρία, εξηκολούθησεν ο Σουρκούφ, δεν ελησμονήσατε βεβαίως την υπόσχεσιν, την οποίαν σας έδωσα κατά την στιγμήν του χωρισμού μας. Την υπόσχεσιν αυτήν όλίγον έλειψε να μη δυνηθῶ να την κρατήσω παρα κατά τὸ ήμισυ μόνον. Κατά την διανομήν της λείας, έλαβα τὸ έγ' από τὰ δύο πιάνα της υπόσχεσιν του χωρισμού μας. Τὸ άλλο όμως περιήλθεν εις την κατοχήν του επιτρόπου του δημοσίου. Με πολλήν δυσκολιαν κατώρθωσα να τον πάρω κατ' εμὸν τὸ παραχώρηση. Επί τέλει επήρα και τὰ δύο, και ιδού,

λαμβάνω την τιμήν να σας τὰ παραδώσω. Αυτὰ τὰ λόγια έγιναν δεκτὰ με βροντώδεις επευφημίας. Οι άνδρες εξήτωκραύαζαν, αι γυναίκες χειροκροτούσαν, και όλοι έκαμαν πραγματικήν αποθέωσιν εις τους Γάλλους ναυτικούς.

Ο διοικητής ήθέλησε να σφίξη τὸ χέρι του άνδρείου Σουρκούφ και των συντρόφων του. Η λαίδη Βλάγκουδ, ένθουσιασμένη, έκαμε τὸ ίδιον. Αν έρωτάτε διά την λαίδη Στάγγωπ, αυτή επηδούσεν από την χαράν της, και τὰ μάτια της και τὰ γέλια της έλεγαν καθαρά:

— Βλέπετε, τίποτε δεν σας παρίστησα επί τὸ υπερβολικώτερον. Το έγνώριζα πολύ καλά, εγώ, ότι ήσαν τέλοιοι εύπατρίδοι.

Εν τούτοις, δεν ήδύνατο να μείνουν περισσότερον εις την παραλιαν. Κατά πρόσκλησιν του διοικητου, όλοι επίστρεψαν εις τὸ άνάκτορόν του, όπου αυτοσχέδιον πρόγευμα, εν είδος συμποσίου προς τιμήν των Γάλλων, παρετέθη εις τον Σουρκούφ, τον Κλαθαγιάν, τον Γουλιέλμον, και εις όλους τους καλεσμένους της νυκτός. Οι ύπηρέται παρέθεσαν άφθονα φαγητὰ και ποτὰ εις τους ναύτας.

Τι κριμα! άνεκραξεν αίφνης ο Άγγλος στρατηγός, ο οποίος εκάθητο πλησίον του Σουρκούφ, — τί κριμα να συλλογίζεται κανείς ότι, άμα τελειώση ή ανακωχή, θα γίνετε πάλιν ο λυσσώδεστερος έχθρός μας.

Ο Σουρκούφ έμειδίασε.

Τι πειράζει, στρατηγέ; θα κάμωμεν όπως τὰ μικρά παιδιά, τὰ οποία ποτέ δεν φιλιόνονται καλλίτερα, παρά όταν δαρθούν στὰ γερά!

Όλοι χειροκρότησαν με τὸ αστέιον, και ο διοικητής ύψων τον ποτήριόν του, εφώνασε:

— Δέχομαι τον οϊανόν, κυβερνητή μου, και προπίνω υπέρ της οριστικής ειρήνης, ή οποία θα ένωση τὰς δύο μεγάλας πατρίδας μας!

Η δηγήγυρις υπεδέχθη ένθουσιωδώς την πρόποσιν. Αλλοίμονον! κανείς δεν υπάπτυσε τὰ φοβερά γεγονότα, τὰ οποία παρεσκευάζοντο εις την Ευρώπην...

Όλοι έκαμαν άπειρούς φιλοφρονήσεις εις τον Σουρκούφ, αλλά ιδίως ή λαίδη Στάγγωπ και ή λαίδη Βλάγκουδ, ένθουσιασμένοι και αι δύο, διότι είχαν λάθη τὰ πιάνα των. Ο καταδρομεύς εδέχθη να φιλοξενηθη δύο ήμέρας εις την ξηράν. Η ίδια πρόσκλησις έγινε και εις τον Κλαθαγιάν και τον Γουλιέλμον, αυτοί όμως δεν έμειναν, άλλ' αυθημερόν ανεχώρησαν διά την Οτακιμόνην.

(Επιτετα τὸ τέλος.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικόν του Πιέρου Μαί.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΑ

Αγαπητοί μου, ΜΟΥΝ κλεισμένους εις τὸ Γραφεϊόν μου και έσυλλογιζόμενος τὸ θέμα της σημερινής επιστολής. Δεν είχα αποφασίση άκόμη τί να σας γράψω: διά μερικά πατριωτικά δράματα που εδδθησαν κατ' αυτὰς εις τὰ άθηναϊκά θέατρα, ή δι'

ένα άλλο δράμα αληθινόν και έξοχον που συνέθη εις την Άγγιλιαν, μ' ένα παιδί δώδεκα ετών, μικρόν ήρωα που έπιροδούσε τους επίδρομους με τὸ πιστόλι του γεμισμένον μόνον με μπαρούτι—διότι σφαίρας δεν είχαν,— εως όπου τὸ εσκότωσεν ένας Βούλγαρος χωροφύλαξ;

Εν τούτοις είχα βάλη εμπρός μου μίαν κόλλαν χαρτί και με την πένναν στὸ χέρι ήμουν έτοιμος ν' άρχίσω. Σεύρω κ' εγώ; ίσως θα σας έγγραφαι και διά τὰ δύο, διότι εύρισκα κάποιαν σχέσιν μεταξὺ των... όταν εξαφνα, τούκ! τούκ! κτυπή ή θύρα του γραφείου μου.

— Εμπρός!

Η θύρα ανοίγει με όρμην και έμφανίζεται ένας μικρός φίλος μου—εις την ηλικίαν σχεδόν του ήρωος της Άγγιλιαν, αλλά χωρίς πιστόλι,— τον όποιον εστειλεν ειρηνικώς ο πατέρας του διά να μου ζητήση ένα βιβλίον.

Η διακοπή δεν μ' εύχαρίστησε πολύ. Εν τούτοις έβαλα τον μικρόν να καθήση, έφαξα, εύρηκα τὸ βιβλίον και τὸ τὸ έδωσα. Τότε επεριμένα πῶς θα σηκωθη και θα φύγη,— αλλά ο μικρός εκάθητο. Κάθημαι κ' εγώ πρό του γραφείου μου, κάμνω πῶς σιάζω τὸ χαρτί μου, ξαναπαίρνω την πέννα μου, τίποτε, ο μικρός εκεί. Είχε φαίνεται ορεξί για κουδέντα, βίαν άθηνάιν δεν είχε, και ήρχισε να μ' έρωτὰ για τούτο και για κείνο: τί διαγωνισμούς θα προκηρύξουμε τώρα, τί άποτελέσματα θα δημοψύσουμε στὸ άλλο φύλλο, τί ψευδώνυμον έχει ο τάδε, αν είνε συνδρομητήρια ή δεινά κτλ. κτλ.

Απαντούσα με μικράς-μικράς φράσεις (ή συνηθεστέρα ήτο τὸ στερεότυπον δὲν έξέρω,) και αρχισα να στενοχωριάμαι, όταν ο μικρός μ' έρωτῆσε και διά τὸ θέμα της Αθηναϊκής Έπιστολής.

— Μ' αυτό ακριβώς συλλογιζομαι τώρα, απήντησα πρέπει να γράψω σήμερα, και άκόμη δεν ήυρα ούτε τὸ θέμα!

Άλλος εις την θέσιν του επισέπτου μου, θα έφσυγεν άμέσως μόλις έμάνθανεν ότι ήμουν τόσοσν βιαστικός. Άλλ' ο μικρός φίλος μου, ως να μην ήκουσε καν την απάντησιν μου, εξηκολούθησεν άφελέστατα τὰς ερωτήσεις του.

Η άδιακρισία του ήρχισε να με διασκεδάξη. Και ενώ ήμουν έτοιμος να του πῶ καθαρά να με άφιση, επροτίμησα να τον άφισω διά να ιδῶ ως που θα έφθανε,— ή καλλίτερα, ως ποτε θα εκάθητο.

Α! έπρεπε να έχω μεγάλην ύπομονήν διά να τὸ ιδῶ αυτό!... Ο μικρός άδιακριτος δεν έννοούσε να τὸ κουνήση. Και εσηκώθη μεν από την κρέκλαν του, αλλά διά να περιεργασθη τὸ δωμάτιον και διά να μ' έρωτὰ διά κάθε πρῶγμα που έβλεπεν εμπρός του, φωτογραφίαν ή εικόνα, βιβλίον ή σκευός. Είχε δε και τὸ ελάττωμα να τὰ έγγιξη δια, να τὰ βγάξη από την θέσιν των και να τὰ τοποθετή έπειτα κακά,— αν τὸ ένθυμετο και αυτό... Δίτι τὰς περισσότερας φορας του έπεφταν κάτω και τὰ άφινε κάτω.

Σε λίγο τὰ έβαλε με τὸ τραπέζι μου. Πρῶτα ήρχισε να ψάχνη τὰ γράμματά μου, να διαβάξη τὰ δελτάρια και να ξεκολλῆ τὰ γραμματόσημα... Έπειτα ανοίξε και τὸ χαρτοφυλάκιόν μου—με την πρόφασιν ότι θα τὸ ιδῆ—και επροσπάθησε να διαβάξη τὰ χειρόγραφα. Του είπα ότι αυτό είνε μικρὰ άδιακρισία και δεν τον άφισα να προχωρήση. Τότε εκείνος έγέλασε και ετραβήξε τὸ συρτάρι μου.

— Α, μ' αυτό είνε μεγάλη άδιακρισία, του είπα.

— Δεν πειράζει, απήντησεν άφελέστατα έχετε τόσο περιεργα πράγματα εδώ!

Βέβαια! εγώ έπταια, που είχα περιεργα πράγματα...

Τον άφισα να ψάξη... Βρήκε κάρτες, κουτιά, χαρτιά, φακέλλους, μπιλιέτα, ζωγραφίες, χειρόγραφα, όσα μπορείτε να φαντασθητε ε' ένα συρτάρι. Τὰ έφαξεν όλα με την μεγαλειτέραν εύσυνειδησίαν, σαν να ήτο ανακριτής κ' εγώ ύποπτος συνωμοσίας κατά των καθεστώτων... Και συγχρόνως δεν έπαυε τὰς ερωτήσεις του, διά κάθε τί που έπερτε στα χεράκια του. Έτσι υποχρεώθηκα να διηγηθῶ εν συντόμῳ την ιστορίαν όλων των κινητων πραγμάτων που έχω εις τὸ γραφεϊόν μου. Και ενώ έγέλουσα από μέσα μου διά την άδιακρισίαν αυτήν, την οποίαν εύρισκα μοναδικήν και άπαραδειγμάτιστον—διότι πολλά παιδια είδα να έχον τὸ ίδιον ελάττωμα, άλλ' όχι εις τέτοιον βαθμόν,— ο μικρός μου φίλος ανέκαλυψε εις τὸ συρτάρι κ' ένα σακουλάκι με καραμέλες.

Ήτο της Κάκιας μου και τὸ είχα

φυλαγμένον εκεί διά να μη τις φάγη όλες σε μίαν ώρα.

Ο μικρός τὸ έννοιξε και εδιάλεξε μίαν καραμέλα, την πιὸ μικρήν. — Σ' αυτό τουλάχιστον είνε διακριτικός! εσκέφθη και διά να τον ανταμείψω, τον παρεκάλεσα να πάρη άκόμη δύο-τρεις.

— Ευχαριστῶ, μου είπε, πρό του φαγητου θὰ μου κόψουν την ορεξί. Αλλά θα τες πάρω να τες φάγω έπειτα.

Ενόμιζα ότι θα πάρη τες δύο-τρεις που τὸυ είπα, και τὸυ έδωσα ένα μικρὸν χαρτάκι διά να τες τυλίξη.

— Α, δεν κάνει αυτό!

Είπε κ' επήρε μισή κόλλα χαρτί— ακριβώς από τὸ χαρτί που επρόκειτο να γράψω την επιστολήν μου,— άδειασε μέσα όλες σχεδόν τες καραμέλες, κ' ετοιμάσθη να τες τυλίξη.

Δυστυχώς διά τὸν άδιακριτον, ή Κάκια άκουσε από τὸ διπλάνδ δωμάτιο να γίνετα λόγος για καραμέλες, και ήλθε μέσα μετήν έλπίδα ότι κάτι θα κολλήση.

Φαντασθητε τώρα την άπελπισίαν της όταν είδε εξαφνα ναπάγεται όλος ο θησαυρός. Κ' έβαλε τέτοια κλάματα και τέτοια ξεφωνητά,— άλλη αυτή!—ώστε ο μικρός μου φίλος ήναγκάσθη να συνηκολογήση και να ξαναγεμίση πάλι τὸ σακουλάκι εως τὴ μέση...

Τότε ετύλιξε τες δικιες του καραμέλες, τες έβαλε στην τσέπη του και—τελος πάντων,— επήρε τὸ καπελάκι του και έφυγε.

Τὸ περιεργον είνε ότι τὸ βιβλίον, διά τὸ όποϊον ήλθε, τὸ εξέχασε επάνω ε' τὸ πιάνο—σκαπασμένο με κάτι φωτογραφίας που είχαν πέση επάνω του!

— Να ή ώρα τώρα να ξαναγεμίση! έσυλλογιόθηκα έντρομος, όταν, τακτοποιών τὰ άνω-κάτω του γραφείου μου, ανεκάλυφα τὸ βιβλίον.

Εκλειδώθηκα μέσα και είπα όποιος με ζητήση να ποῦν ότι λείπω. Και εκάθησα εύθως να σας γράψω διά την επίσκεψιν του άδιακριτου, με την έλπίδα ότι και σείς θα διασκεδάσετε κ' εκείνος θα διορθωθη.

Σας ασπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΠΙΚΡΑ ΛΟΓΙΑ

Μαύρη θάλασσα, τί σκαύξεις Στῆς νυκτός τη σιγαλιά, Και σκορπῆς τ' άφρόκρινά σου Στοῦ γιαιού την άγκαλιά;

Ω, θάρρῶ πῶς νεκροφραίνεις Μέσ' ε' του κόρφου τη σιωπή. Λυδ κορμιά που έχει άφανίση Τῶν άνέμων σου ή ριπή!

Κ' είσαι ή Φόνισσα που φέρνει Λουλουδάκια ενός νεκρού, Που κρυφόνει σε πλάτια Του πελάγου του μικρού!

(Από τὸ «Τραγούδι της Άφροκρινιάς.») ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' ΤΟ ΠΩΝΤΣΙ

Ὅκτώ μαθηταὶ ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν, καὶ ὁ Μπέμπης ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἐνα βράδυ, ὅταν ὅλοι ἐκοιμήθησαν καὶ ὁ ἐπόπτης τῆς νυκτὸς ἔκαμε τὸν γυρὸν του, οἱ ὀκτὼ συνωμόται, μὲ τὰ νυκτικά των, ἐπήδησαν ἀπὸ τὰ κρεββατάκια των, καὶ ὑπόλυτοι ἐπήγαν κ' ἐτρέπωσαν πίσω ἀπὸ τοὺς χονδρούς

«Οἱ ὀκτὼ συνωμόται...» (Σελ. 300, στ. α')

μπερντέδες τοῦ ὑπνωτηρίου, εἰς τὸ βαθυλόωμα τοῦ μεγάλου παραθύρου. Ἐκεῖ ἐξεβούλωσαν τὸ γαλόνι, καὶ μ' ἓνα καρδιοχτύπι φοδερό, ἔχυσαν τὸ ρῦμι εἰς μίαν τενεκεδένια λεκάνην.

Ὁ Πέτρος Ποταμόπουλος ἔβαλε τὴν ψιλοκοπανισμένη ζάχαρη, καὶ τὴν ἀνακάτωσε μὲ τὴν κουτάλαν. Καὶ τότε, καθισμένα κατὰ γῆς, γύρω στὴν λεκάνην, μὲ τ' αὐτιά τους τευτωμένα, τὰ ὀκτὼ ἀγοράκια ἔμειναν ἀκίνητα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κοιμωμένους ἐστρηγόγυρισε στὸ κρεββάτι του, ἓνας ἄλλος ἔθηξε, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ κυρίου Ἀνωμαλίδου τὸ βαρὺ ρουχαλιτὸ ἐρχότανε χωρὶς διακοπὴν. Αὐτὸ τοὺς ἔδωκε θάρρος.

— Ἐμπρός! τὸ ἀνάθω! εἶπε ὁ Μπέμπης.

Καὶ μ' ἓνα σπύρτο ἔβαλε φωτιά εἰς τὸ ρῦμι. Μιὰ μικρὴ φλογούλα ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατόπιν ἀπλώσε κ' ἐμεγάλωσε, ζωνῆρὴ καὶ μαδιά!

Ἐνθουσιασμένοι μὲ αὐτὸ τὸ θέαμα, οἱ ὀκτὼ συνωμόται ἐξεχνούσαν τί τιμωρίες θὰ ἐτραβούσαν, ἂν τοὺς ἐτάκωναν ἔξω ἀπὸ τὰ κρεββατάκια των, τέτοιαν ὥρα, καὶ νὰ κάμνουν τέτοια πράγματα.

— Τί ὠμορφο ποὺ φαίνεται! εἶπε σιγά-σιγά ὁ Πέτρος.

— Καὶ τί γλυκὸ ποὺ θὰ εἶναι ἐπρόσθεσε ὁ Γιάγκος, καὶ ἀπλώσε τὴν τσάσκα του.

Οἱ ἄλλοι σύντροφοὶ τοῦ ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο, διότι ὅλοι εἶχαν φροντίσῃ νὰ χύσουν, ἀπὸ βραδύς, τὰς τσάσκες των εἰς τὸν κόρφο.

Ὁ Μπέμπης ἀνακάτωσε μὲ τὴν κουτάλα τὸ ἀναμμένο ρῦμι, καὶ τὸ μυστὸν τοῦ ἔφεγγε τόσον ἀστείλα μὲ τὴν πράσινη φλόγα, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ βάλῃ τὰ γέλια ὁ φίλος του ὁ Γιωργος, ἓνας φουσκομάγουλος ἐκεῖ, ποὺ ἐδιαζότανε νὰ δοκιμάσῃ τὸ ζεστό.

— Ἐλα, καί-μνε Μπέμπη, δώσέ μου λιγάκι, νὰ δῶ πῶς εἶνε... Ὁ Μπέμπης ἦτο ἐτοιμος νὰ γεμίσῃ ὅλες τὰς τσάσκες, ὅταν ἔξαφνα ἓνα τρίξιμο ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ Ἀνωμαλίδου τόσον τὸν ἐτρόμαξε, ὥστε ὁ μικρούλης μας, ἀπὸ τὴν τρομάρα του, ἀναποδογύρισε τὴν λεκάνην.

Ἀμέσως ἔπιασαν φωτιά οἱ μπερντέδες. Σὰν τρελλὰ ἀπὸ τὸν φόβον των, τὰ παιδάκια ἔτρεξαν εἰς τὴν μέσην τοῦ ὑπνωτηρίου. Ἐκεῖνὴ ἡ κόκκινη φλόγα τὰ ἔκαμε νὰ γίνουν κίτρινα σὰν τὸ κερί! — Βοήθεια, βοήθεια! καήκαμε! ἐφώναξε ὁ Κλεάνθης.

Ὁ κ. Ἀνωμαλίδης παρουσιάσθη μὲ τὴν πουκαμισά του, καὶ οἱ μικροὶ οὐτε ἐσυλλογίσθησαν νὰ γελάσουν μὲ τὸ ἀστεῖον παροῦσι αστικόν του ἀπὸ τὴν τρομάραν των. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐζύπνησαν, κ' ἔτρεχαν μὲ τὰ νυκτικά των νὰ φύγουν, καὶ δὲν ἤξευραν ἀπὸ πῶς νὰ φύγουν.

— Βοήθεια, βοήθεια! καιγόμεστε! Ἐπρόφθασαν ὅμως ὁ κ. Ἀνωμαλίδης, μαζί μ' ἓνα ἄλλον ἐσωτερικὸν διδάσκαλον, ποὺ ἔτρεξε ἀπὸ τὸ διπλανὸ ὑπνωτήριον, κ' ἔσβυσαν τὴν φωτιά.

«Ἀνακάτωσε μὲ τὴν κουτάλα...» (Σελ. 300, στ. β')

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἔγιναν ἀνακρίσεις. Τὸ λεκισμένο πάτωμα, ἡ μυρωδιά ἀπὸ τὸ ρῦμι, ἡ λεκάνη, ἦσαν πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως λέγουν εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ οἱ ἐνοχοὶ, θέλωντας καὶ μὴ, ἐμαρτυρήθησαν μόνοι των.

Ὁ κύριος διευθυντὴς τοὺς ἐμίλωσεν αὐστηράτατα. Τοὺς ἐτιμώρησε μὲ τριῶν ἑβδομάδων στέρησιν περιπάτου ἀλλὰ ἡ φοβερὴ τρομάρα ποὺ ἐπήγαν ἦτο ἡ ἀποτελεσματικωτέρα τιμωρία των.

Ἀπὸ τότε, ὁ Μπέμπης καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἔχουν καμμίαν ὄρεξιν νὰ κάμνουν πῶντοι στὰ κρυφά.

(Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Αὐτὸς ὁ πύθηνος, λέγει ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ, δεικνύων τὸν Αὐγουστον, εἶνε μανδρίλλος, ἀγαπητὴ μου Τζίννη.

— Λοιπόν, φίλε μου, ἀπαντᾶ μὲ περιφρόνησιν ἡ κυρία, αὐτὸν τὸν μανδρίλλον σας, νὰ βάλετε νὰ τὸν παραγεμίσῃ μ' ἄχυρα! Δὲν τὸν θέλω ἐγὼ στὸ στίμι μου!

Ὁ Αὐγουστος ἤλιπε βέβαια νὰ εἰσαχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας ἐκεῖνης, ἡ ὁποία ἐφαίνεται ὅτι ὑπέσχετο ζωὴν τόσον εὐτυχὴ εἰς τὰ ζῶα. Ὅταν ὅμως ἤκουσε νὰ τὸν καθυβρίζουν μὲ ἐκφράσεις τόσον ὀλίγον κολακευτικὰς διὰ τὴν ματαιοδοξίαν του, ἡ μουτσούνά του ἐμελάνισεν ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν.

— Ἀχ! αὐθάδεις καὶ γελοῖοι Γιαγκήδες, ἐξεφώνησε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν των πνευμόνων του, θὰ σὰς χαρίσῃ καὶ ἄλλους πιθήκους σὰν κ' ἔμενα, γὰρ νὰ τοὺς ὑβρίζετε καὶ νὰ τοὺς ἐφευτερίζετε! Γιὰ δὴτ' ἐκεῖ αὐτὴν τὴν κυράτσα μὲ τὰ κίτρινα μαλλιά, ποὺ τολμᾷ νὰ πρότεινῃ νὰ μὲ παραγεμίσῃ μ' ἄχυρα! Κι' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ χοντρός, ὁ παραγεμισμένος μὲ σούπα, ποὺ ἔχει ὀλογοτρίχες στὸ σαγόνι του, καὶ θέλει νὰ καθαρῖξῃ τὰ ταβάνια μὲ τὸ κεφάλι μου! ... Μείνατε ὅμως ἡσυχοὶ, παληοπαροῦνες μου! Καὶ θὰ σὰς ἐκδικηθῶ ἐγὼ!

Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ ἀπειλητικὰ λόγια δὲν ἦσαν διὰ τοὺς παρόντας παρὰ οὐρηλάσματα ἄγρια, ποὺ τοὺς ἔπαιρναν τ' αὐτιά, ὅλοι ὀλόγυρα ἔφραξαν τ' αὐτιά τους, καὶ ἡ κυρία Τζίννη ἔχασε τὴν ὑπομονὴν τῆς καὶ τοῦ ἐφώναξε: — Θὰ μοὺ κάμῃς τὴν χάριν νὰ σὺπάσῃς, ἔλεεινὸ τέρας!

Κ' ἐπειδὴ τὸ ἐλεεινὸ τέρας δὲν ἤθελε νὰ σὺπάσῃ, ἡ ξανθὴ κυρία δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ πᾶς καὶ τοῦ ἔτιναξε μιὰ λοβὴ ἐμβρελλία, ἀπὸ ἐκεῖνης!

Ὁ τότε νὰ ἐλέπατε τὸν Αὐγουστο, ποὺ ἄρχισε νὰ γκαρῖξῃ σὰν γαῖδαρος, καὶ τὸν γδέρνουν ζωντανό! Ὁ πλοίαρχος Στίκ ἠγαγκάσθη νὰ βάλῃ δύο ναύτας νὰ τὸν σηλώσουν καὶ νὰ τὸν πᾶνε εἰς τὸ κλουβί του, μέσα εἰς τὸ ἀτυμπλοῖον! Ἀλλὰ, πρὶν ἐξαφανισθῇ, ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἀτυμπλοῖου ὁ μανδρίλλος μᾶς εἶδει τὴν γρονθίαν του μὲ τόσον μοχηρὰν ἐκφρασιν μίσους, ὥστε μ' ἔπιασε ῥίγος.

Ἡ κακὴ ὅμως αὐτὴ ἐντύπωσις δὲν διήρκεσε πολὺ... Μοὺ τὴν ἀπέδωξεν ἡ ἐμφάνεισις τοῦ ἀρχιστυφύλακος, ὁ ὁποῖος ἔξαφνα ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κ. Κορνρόζ, μὲ τὸ ἐλαφρὸ φελλένιο κράνος του εἰς τὸ χερί.

— Ἐντιμώτατε κύριε, τῶ εἶπε μὲ ὕψος περίλυπον, καὶ μὲ τὰ δείγματα τοῦ μεγαλύτερου σεβασμοῦ, θὰ ἤμουν ἀσυγγώρητος, μὰ τὴν ἀλήθειαν ἂν ἐσκόπευα νὰ σὰς ἐνοχλήσω. Ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ σαρφύ σας ἱπποποτάμου προσελκύει ἐδῶ τόσην συρροὴν κόσμου, ὥστε ἐσταμάτησε καθεὶ ἐργασία εἰς τὸν λιμένα. Ἡ προκυμαία ἐμαύρισε ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἡ συγκοινωνία διεκόπη. Τὰ πλοία ποὺ ἐφόρτωναν, δὲν κατορθώνουν νὰ φορτώσῃ... Ἐπὶ τέλους, κ. Κορνρόζ, κριτατε μόνος σας...

— Ὅλλ' ἄτι, λαμπρὸ μου ἀρχιστυφύλαξ, — γελᾷ ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν. Ἐκατάλαθα... ἀναχωροῦμεν ἀμέσως. Ὅχι ὅμως πρὶν σὰς παρακαλέσω νὰ πιστεῖς εἰς ὑγείαν τοῦ Κολιβρίου, μαζί μὲ τοὺς ὑποτακτικούς σας!

Καὶ ὁ ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος ἀφίγει καὶ κέρτουν εἰς τὸ κράνος τοῦ ἀρχιστυφύλακος μιὰ φουχτα δολλάρια! Τότε οἱ ἀτυφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἤκουσαν καὶ εἶδαν εἰς τὸ ἐγίνετο, σηκώνουν ὅλοι των τὰ κράνη εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἐνθουσιασμένοι φωνάζουν μὲ ρυθμὸν:

— Χίπ! χίπ! χίπ!... Οὐρρα! — Εἶσθε ὄχι μόνον ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν, σφυρίζει ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ εἰς τὸ αὐτί τοῦ φίλου του, ἀλλὰ καὶ— ἔπερ καλλίτερον! — ὁ Βασιλεὺς τῶν καλῶν ἀνθρώπων!

— Πηγαίνω νὰ σὰς ἀνοίξω τὸν δρόμο! — βοᾷ ὁ ἀρχιστυφύλαξ καὶ ὀρμᾷ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν του.

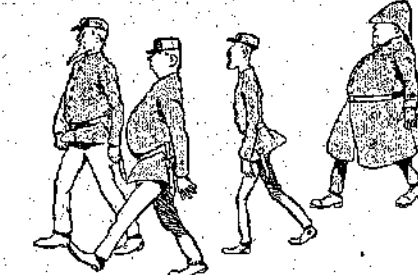
— Δὲν εἶν' ἀνάγκη! ψιθυρίζει ὁ ἀσυγκίνητος Τζέφ. Ἡ Μυλαῖδη δὲν ἔχει παρὰ νὰ προπορευθῇ μὲ τὴν ἐμβρέλλαν τῆς καὶ ὁ δρόμος θ' ἀνοίξῃ μόνος του! — Ὅχι! αὐτὸς ὁ Τζέφ! — γελᾷ ἡ κυρία Κορνρόζ, ἐνῶ στηρίζεται εἰς τὸν βραχιόνα, τὸν ὁποῖον τῆς προσφέρει ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς. Εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ σὸν κόσμο τέτοια βλακεία, Τάμιμη;

— Εὐχαριστῶ, Μυλαῖδη, λέγει ὁ ὑπηρετὸς καὶ ἀνασηκώνει τὴν καπέλλα-δουρά του. Μεγάλη μου τιμὴ...

Τότε, ἐνῶ οἱ ἀτυφύλακες βοηθοῦμενοι ἀπὸ ἓν ἀπόσπασμα ἐθνοφυλάκων, ποὺ εἶχαν ἔλθῃ νὰ τοὺς βοηθήσουν, καὶ ἀπὸ τοὺς ναύτας τῆς Μαρινάτης Ρέγγας, μᾶς ἀνοίγουν διόδον διὰ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ τὸ παρατάσσουν δεξιᾶ καὶ

ἀριστερᾶ εἰς τὴν προκυμαίαν, ἡμεῖς ἀρχίζομεν τὴν πορείαν, ἐν τῷ μέσῳ γελῶτων καὶ καπέλλων, τὰ ὁποῖα σείονται

«Ἡ παρέλασις ὀργανίζεται...» (Σελ. 301.)

πρὸς τιμὴν μας, διότι ἡ οἰκογένεια Κορνρόζ εἶνε δημοτικωτάτῃ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

Καὶ ἡ παρέλασις ὀργανίζεται μόνη τῆς. Ἐνῶ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ μας βαδίζει ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀτυφύλακων, διὰ νὰ μὴ ξεχειλίσῃ ἐπάνω μας ὁ ὄχλος, ἐμπρός, ἐπὶ κεφαλῆς, προχωρεῖ τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἐθνοφυλάκων μὲ τὴν φι-

λαρμονικὴν μουσικὴν τοῦ τόπου. Κατόπιν εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων, ἔρχεται ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ καὶ εἰς τὸν βραχιόνά του στηρίζεται ἡ κυρία Τζίννη γελαστὴ καὶ εὐχαριστημένη. Ἐπειτα εἶμαι ἐγὼ καὶ ὁ Κοκ-Λικὸς, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὁ κ. Θεόφιλος Κορνρόζ, κρατῶν ἀπὸ τὸ ἓνα χερί τὴν Μάρτζη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Μπέν.

Ἡ κυρία Τζίννη ἀπαντᾶ μὲ μεγάλας ὑποκλίσεις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰς θορυβώδεις ζητωκραυγὰς τοῦ ἐνθουσιώδους πλήθους. Ὁ ἄνδρας τῆς κάποτε καὶ κάποτε ἀνασηκώνει τὸ καπέλλο του, κάμνει κανὲν φιλικὸν νεύμα. Εἶνε φανερόν ὅτι εἶνε συνηθισμένοι αὐτοὶ μὲ τὰς ἀποθεώσεις. Ἡ Μάρτζη καὶ ὁ Μπέν

στέλλουν μὲ τὰ χεράκια των φιλιὰ εἰς τὸ πλῆθος!

Καὶ κατόπιν μας, εἰς ἀπόστασιν εικοσιπέντε βημάτων ἀπὸ τὸ συμπλεγμα τοῦ Βασιλέως τῶν Χοιρομηριῶν καὶ τῶν τέκνων του, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐνωμοτίαν τῶν ἀτυφύλακων οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν οὐραγίαν τῆς πορείας, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχιστυφύλακα, — ὁ λομβναχος εἰς τὸ εὐρὸ διάστημα, μεγαλοπρεπῆς μὲ τὴν ξυλένιαν ἀκαμφίαν του, ἀπαθέστατος καὶ ἀεισπρεπέστατος, μὲ τὴν οἰκοστολήν του, σὰν ἱερότης μὲ τὴν πανοπλίαν του —

προχωρεῖ ὁ ἀπερίγραπτος Τζέφ. — Χίπ! χίπ! χίπ! Οὐρα γιὰ τὸν Τζέφ! ἀλλάζει τὸ πλῆθος μὲ τὸν βλέπει, — διότι καὶ αὐτὸς εἶνε τόσον δημοτικὸς ὅσον καὶ οἱ κύριοί του.

Ἡ μουσικὴ παιανίζει ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια, καὶ γίνεται βοῆ καὶ ἀλαλαγμός, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι περνᾷ ἐκλογικὴ διαδήλωσις.

Καὶ ἔξαφνα, εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν τοῦ πλήθους, ἓνα κοριτσάκι (καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα Ἑλληνοπούλα, ποὺ εἶχε ἰδῆ ἀποκρηῆς εἰς τὰς Ἀθήνας) φωνάζει μὲ γέλια καὶ χάρες, ἐνῶ μὲ δεικνύει εἰς τὴν μητέρα του:

— Καλὲ, μαμμά, γιὰ κύττα... ἡ γκαμήλα!

Τέλος πάντων φθάνομεν, μὲ τὴν

μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ἐνοδογεῖον, ὅπου τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἀμαξάκι, μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθαν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἡ οἰκογένεια Κορνρόζ, ἔχουν μείνει πρὸς φύλαξιν.

Καὶ, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν εὐχαριστεῖ τὸν ἀρχιμουσικὸν τῆς φιλαρμονικῆς διὰ τὴν εὐγενῆ σύμπραξίν του καὶ μοιράζει μὲ τὰς φουχτιὰς τὰ δολλάρια

«Ἐνας ποπόταμος!...» (Σελ. 302, στ. α')

ρια εις τους αστυφύλακας και τους μουσικούς, το άμαξάκι, οδηγούμενον από τον Τζέφ, που κάθεται άκαμπτος εις το έδωλόν του, έρχεται και στέκεται έμπρός εις το ξενοδοχείον.

Όλοι θαυμάζουν την έφευρετικότητα του Άγγλου υπηρέτου, ο όποιος έσκέφθη να μάς δέσει δεξιά και άριστερά εις το άμαξάκι, τον Κη-Λικό και έμέ, με δύο μακρά δερμάτινα λούρια, διά να μάς επιτρέψη να τον ακολουθήσωμεν, χωρίς ν' άπομακρυνώμεθα από το άμαξάκι.

Η οικογένεια Κορνρόζ — ή οικογένειά μου τώρα! — καταλαμβάνει θέσεις εις τους πάγκους με τον άξιον πλοίαρχον Θωμάν Στίκ, όχι όμως και χωρίς μερικά κωμικά επεισόδια, τα όποια προκαλοῦν ή κάταστρεπτική υδρέλλα και αι τρικυμώδεις χειρονομιαί της κυρίας Τζίννης. Η θελκτική αυτή κυρία ξεκαπελλώνει τον Μπέν, άγκιστρώνει τα μαλλιά της Μάτζης, και, καθώς στρέφει, φουρνίζει—ώ! όλως άκουσίας!— ένα φούσκον με τα δλα του εις τον άτυχον πλοίαρχον Στίκ!

— Ω! καιμέγε Τώμη! του ζητεί καταλυτημένη συγγνώμη.—Τί άδελφία που είμαι!... Δέν σ' έκανα να πονέσης τουλάχιστον;

— Άπ' εναντίας! φωνάζει ο Τζέφ.— Είσαι έτοιμος, Τζέφ; έρωτά ο κ. Κορνρόζ, ο όποιος σκουπίζει τα μάτια του, από τα πολλά γέλια.

— Γέε, μυλόρδε.— Λοιπόν, άγάρι μου, βάλε πλώρη κατά την Ξυνηθρόσουπα! Γκό δν! Έμπρός! Αναχωρούμεν!... Είς τους δρόμους της Νέας Όρλεάνης, από τους όποιους περνούμεν, οι διαβάται μάς ζητωκραυγάζουν άκόμη, ένθουσιασμένοι που βλέπουν εκείνο το άμαξάκι να τρέχη συνοδουόμενον από ένα ζέβρον και ένα ιπποπόταμον.

Μετά τρία τέταρτα της ώρας, κάμνομεν εις την αύλην της Ξυνηθρόσουπας την θριαμβευτικήν εισόδον μάς.

Ο Μπόμπυ-Μπόψ, ο μαύρος θυρωρός, ο όποιος με τα μούτρα του τρομαγμένα και τα μάτια του πεταγμένα έξω από τας κόγχας των, έχει όρμηση διά ν' ανοίξη την κηκλιδιωτήν έξώθυραν, άφίγει και του πέφτει κατά γής το γαλογοφόρον κασκέττο του, και παρ' όλίγον να κυλισθ ή και ο ίδιος κάτω, όταν ειδεν ένα παχυδερμον σαν έμένα, να εισέρχεται, μαζί με το άμαξί, δερμένο με το λουρί.

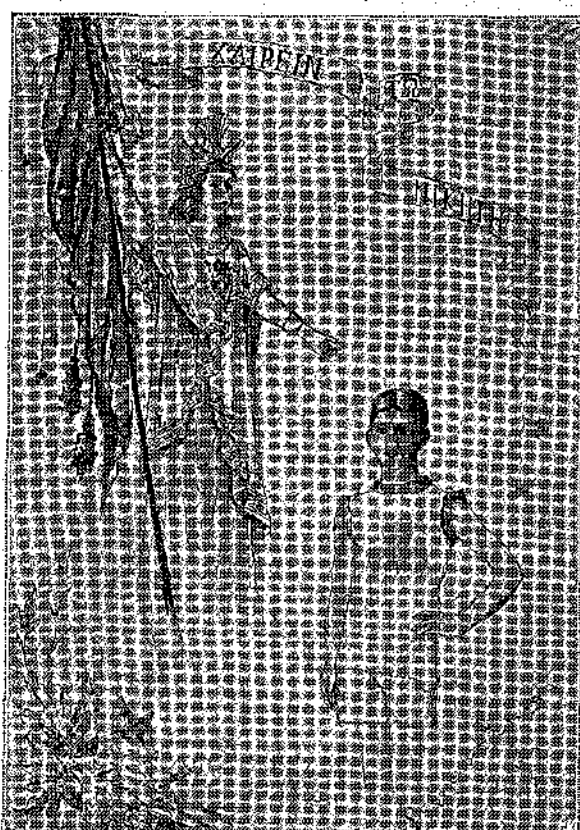
— Ένας ποπόταμος! ούρλιάζει, ένα φωνάζει την γυναίκα του, μίαν ύψηλήν άραπίαν, ή όποια στέκεται εις το κατώφλι του θυρωραίου, όπου κατοικούν, μέσα εις την αύλην. Έλα λοιπόν, Άσπροχινόνα μου! Ο Κύριος έφερε μαζί του έναν ποπόταμο! (*Έπεται συνέχεια).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(*Ήθε την προήγησέν φυλλ. 21ον σελ. 166.)

Αν ο σκοπός των Διαγωνισμών της Ζωγραφικής εινε ναποκαλύπτουν και να ένθαρρύνουν τας καλλιτεχνικάς ιδιοφυιας, τα ταλέντα που εμπορεί να υπάρχουν εις τον κύκλον μας, πρέπει να δηολογήσω ότι ο έφευρετικός Διαγωνισμός βέπευχε, διότι καιμιαν νέαν ιδιοφυϊαν δέν μάς άποκαλύπτει.

Είς τους διάγωνισμούς της Διαπλάσεως έ πρωτοφάνη ο Σ. Σταματίου (Κεντρ), ο όποιος σήμερον εινε δόκιμος γελοιογράφος. Είς Διαγωνισμών της Διαπλάσεως άπίσης ήμποροῦσε να διακρίψη και ο Α. Βήττης, ο όποιος μόλις εινε δεκαπέντε έτών. Υπάρχουν και άλλοι Βήττηδες, άγνωστοι άκόμη εις τον κύκλον μας; και άλλοι Σταματίου; — Όχι, δυστυχώς, άποκρίνεται ο σημερινός διαγωνισμός, εις τον όποιον δέν υπεβλήθησαν παρά μετριώτατα έργα δλα δέ σχεδόν τα καλά που

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ Δαφνοστεφής Σημαία.— Α' Βραβείον

υπεβλήθησαν, δέν εινε έργα των υπογραφομένων, άλλ ως γνωρίζω ασφαλώς, έργα ζωγράφων εξ επαγγέλματος, μαθητών του Πολυτεχνείου, κτλ.

Είπα εις την άρχην να ταποκλείσω, άφου πρόκειται περί άπάτης. Άλλά δέν είχα τό δικαίωμα να τό κάμω. Όπως σάς εξήγησα και άλλωτε, εις τους Διαγωνισμούς κρίνω ο, τι βλέπω, άδιάρρονον ποτος τό έκαμει και ποιος τό στέλλει. Αν ο υίός του Ίακωβίδου π. χ. του μεγάλου ζωγράφου, έστειλαν ως ιδιόν του ένα έργον του πατέρα του, και να τό ήθευρα άκόμη, θα τό εβράβευα ως να ήτο ιδιόν του. Έξέλεγεις εδω δέν εμπορεί να γίνη. Έργα διά τους Διαγωνισμούς μου στέλλονται από δλα τα μέρη του Έλληνι-

σμού. Πώς εμπορώ να ξεύρω ποιος τά έκαμει; Και αν ξεύρω ή αν κατά τύχην μάθω τήν αληθινήν προέλευσιν μερικων, δέν είμαι βίμως εις θέσιν να εξακριβώσω την γνησιότητα δλων.

Βέβαια, καλόν θα ήτο αν ήμπορούσα να μαζεύω τους διαγωνιζομένους δλους εις τό Γραφείον μου και να τους βάζω να ζωγραφίζουν έμπρός μου. Άλλ' άφου αυτό δέν εινε δυνατόν, κατ' ανάγκην ή εξέλεγεις της γνησιότητος μου άποκλείσεται. Δέν έννοσθι με τοῦτο δικαιολογείται ή άπάτη. Κάθε άλλος όσοι σφραγίζονται ζήνων έργασιαν, σφραγίζονται, διά να πάρουν βραβείον, τό όποιον δέν τό εβάζουν, αῖτοι εινε πάντοτε άδικαιολόγητοι. Όλ' αυτά τα είπα διά να δικαιολογήσω έγω, που δέν άποκλείω έργα, μολονότι γνωρίζω θετικώς ότι εινε ζένα.

Λοιπόν, κρίνω ότι βλέπω. Τό σχετικώς καλλίτερον δελτάριον, άναμνηστικόν των Όλυμπιακων Άγώνων, εινε τό της Δαφνοστεφής Σημαίας. Και ή θέα καλή, και ο νεαρός έκαίνος Όλυμπιακός συμπαιθνητικός. Άλλως τε τό βλέπετε, διότι εινε τό μόνον που δημοσιεύω.

Έπειτα έρχεται ο Νικήτης του Υπερ Παρίδος. Κάθεται κουρασμένος και από πάνω του ένα χέρι τον σταφανώνει. Φραϊον τό σχέδιον και δυνατόν, άλλά σχεδόν μόνον και έπομένως άκατάλληλον διά δελτάριον.

Ο Όνειροπόλος της Δόξης έστειλε τό "Ίνδαμν του Όλυμπιονίκου", μίω περυστήν Νίκην κρατούσαν τον κότινον. Άελη άντιγραφή, τεχνική όμοια.

Τό Πτερωτόν Όνειρον έχει φαντασίαν. Η Άκρόπολις, τό Στάδιον (άλλά κενόν) μία σημαία, μία Νίκη, ή σφαίρα της Γής επί της όποιας λάμψαι και αστραπταί ή Έλλάς.—δλ' αυτά εις τό δελτάριον του. Ως σύνθεσις αρκετά καλόν, άλλ ως ζωγραφική πολύ αναχαιώδες.

Από τα τέσσαρα δελτάρια που έστειλε τό Σπίρο Μονάχο, προτιμώ έν άπλούστατον, μ' ένα πλατινών μακρόνρον γυρωγύρω και με τό Σήμα των Όλυμπιακων Άγώνων εις την άκρην. Έχει κάκιστον καλαισθησίαν.

Καλό χέρι, άλλά πολύ βιαστικό και άνόητον, μαρτυρούν τα δελτάρια του Άπειρον, του Υγνου της Έλευθερίας και του Διεσάλου Άσού. Τό δευτερον, με τους Γερμανούς Ποδηλάτας εις τό Στάδιον, εινε τό ώραιότερον. Τα άλλα δελτάρια εινε κατώτερα πάσης κρίσεως. Δέν λέγω ότι μερικά δέν έχουν όρμαιν ιδεών (π. χ. της Δόξης της Έλλάδος, της Πολυθέλητητος Νεότητος, του Άγγέλου της Έλπίδος, της Θεοραπειδός των Μουσών κτλ.) άλλ ή εκτέλεσις των χαλκίνα πολύ. Άλλα όμοιάζον με καλλιγραφίας, και άλλα ένθουμίζον τας γελοιογραφίας των τοίχων. Και αν υπάρχουν μερικά, καλλίτερα κάπως ζωγραφισμένα, ως θέα δέν λαγον τίποτε, ή ως σύνθεσις εινε παραορρωτώμενα και άκαλασθητά.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφής Σημαία (10€).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υπερ Παρίδος (8€).— Όνειροπόλος της Δόξης (8€).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πτερωτόν Όνειρον (7€).— Σπίρο Μονάχο (5€).— Υγνου της Έλευθερίας (5€).

ΕΒΑΙΝΟΣ (από [3€] εις έκαστον): Άπειρος του Άπειρον.— Διεσάλος Άσού.— Δόξα της Έλλάδος.— Πολυθέλητητος Νεότης.— Άγγελος της Έλπίδος.— Θεοραπειδός των Μουσών.— Έλληνική Φουσανέλλα.— Άρροστεφανωμένο Κόμμα.— Δροσολουμένη Κροσάνη.— Γλυκία Έλλάς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [2€] εις έκαστον): Άδρα του Βερμίου.— Έλευθερία Έλλάς.— Γυμνάσιον Μυτιλήνης.— Έλληνικός Παιών.— Αμύμονος Γελοιοποιός.— Ψάλης των Ήρώων.— Ένθουσιώδης Έλληνας.— Μάρτυς της Έλευθερίας.— Άννίβας ο Καρπύσιος.— Νεράιδα των Άγράφων.— Έλίς του Μέλλοντος.— Μαραμένη Γαρόθνια.— Καρμειοφόρος.— Τρέμουσα.— Άχερουσία.— Νηρός Ήλιος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΟΔΗΓ' ΑΙΤ' ΟΔΑ

Η Άλφονσάνα

Ο νεαρός βασιλεύς της Ισπανίας Άλφόνσος Η' δέν εινε μόνον άρραμένος δηγηός αυτοκνήτων, δέν εινε μόνον θαυμαστός σκοπευτής, άλλ και διάσημος κωλοφάγος. Πολύ συχνά, από μίαν κρυφή σκάλαν των ανακτόρων της Μαδρίτης, καταβαίνει εις τα μαγαζία, όπου πιάνει την κουβέντα με τον αρχιμάγειρόν του.

— Και τί θα φάμε, σήμερον;— τον έρωτά. Και, αν δλα τα φαγητά δέν εινε της όρέξεώς του, τροποποιεί τόν καταλόγον της ημέρας.

Μίαν ημέραν, είπαν εις τον αρχιμάγειρον:— Έχω μίαν ιδεάν. Να μου κόμης μίαν ύπελέτταν έτσι... κ' έτσι... και έτσι... Και δηγησι τον αρχιμάγειρον πως να την κατασκευάση.

— Δέν πιστεύω να εινε άοχημη;— Διόλου, Μεγαλειότατε... Τό ζήτημα όμως εινε ότι το φαγητόν αυτό πρώτην φοράν γίνεται, και δέν έχει όνομα. Δέν ήξεύρω πώς να τό σημειώσω... — Σπουδαίο ζήτημα! άπαντά γαλών ο βασιλεύς Άλφόνσος θα τό βαπτίσωμεν «Άλφονσάνα».

Και λέγουν ότι ή Άλφονσάνα, της όποιας δυστυχώς δέν γνωρίζομεν την συνταγήν, ήτο νοστιμώτατη.

Καινούργια μυαλά.

—Να βάλης καινούργια μυαλά, παιδί μου!— Και πώς να τα βάλλω; Μπορώ ν' αλλάξω τα μυαλά μου; Μά τα μυαλά που γεννήθηκα, μ' αυτά θα πεθάνω!

Και κατά τό φανόμενον, είχε δίκαιον ο νεαρός, που εδιδαν αυτήν την απάντησιν. Κατ' ουσίαν όμως τό δίκαιον είχε ο μεγαλύτερος, που εδίδε την συμβουλήν. Άλλά και αυτός δέν τό εγνωρίζεν ότι είχε δίκαιον. Με την διαφοράν μόνον ότι δέν διατύπωνε κάπως την ιδεάν του.

Διότι αν και δέν βάζομεν καινούργια μυαλά, άλλάζομεν όμως κάθε δύο μήνας τα μυαλά μας, όπως υπολογίζουν οι ιατροί. Η διαφορά έκάστου κυττάρου της φαιάς ουσίας, εις της όποιας άποσταλούνται τα νεύρα και ο γνάφος, δέν υπερβαίνει τας εξήντα ημέρας.

Έκαστον κύτταρον καταστράφεται και ανανεώνεται κάθε δύο μήνας άπομένως ο άνθρωπος άποκτά καινούργια μυαλά εξ φορές τον χρόνον—συχρότερα και από τα καπέλλα!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Και που θα παραβήρσης φίτος; έρωτά εις φίλος του τον Άσιελ.

Και ο Άσιελ:— Έχει που παρξ-βερίζω πάντα: στην τάπητ του πατέρα μου.

Έστάλη από τό Γλυκό Φυλάκι

Διδάσκαλος.— Σχημάτισε ένα ζωσιδές σχήμα.

Μαθητής.— Κάμει λοιπόν!

Μαθητής.— Μά δέν έχω κόττα, κύριε! Έστάλη από της Άδρας του Βερμίου.

Ο Άμύμονος Γελοιοποιός:— Άχου! σφοδρά μου!

Έχασα τό τραϊνό! Τώρα τόσην ώρα πώς θα περιμένω;

Η Έλληνική Φουσανέλλα:— Όψ και σύ, καιμέγε, Λίγο τό κακό σου!

Μήπως και τό τραϊνο ήτανε δικό σου; Έστάλη από του Λευκοκυμάντου Αιγιαλού (3€)

Ο Μπεροτόδουλος, άκούσας ότι ή μητέρα του έχασε μίαν δίκην, άνέκραξε περιχαρής:

— Δόξα σοι ο Θεός! Τελος πάντων εγλυτώσατε άπ' αυτή τη δίκη που σάς εβατάνιζε τόσον καιρό!

Έστάλη από του Δικηγόρου της Νσολαιας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ

του κ. Γιάννη Περγαλιτή (Ι. Γιαννιούκου), διά τό όποιον σάς ώμίλησα την άλλην φοράν, εβεδόθη. Είνε κομψόν τομίδιον με κάμια πενήνταρία ποιήματα (Τραγούδι της Άκρογιαλίας) εις ώραιόν χαρτί, και τιμάται δρ. 2. Τό συνιστώ και πάλιν εις όσους αγαποῦν την θαλασσινήν ποιήσιν γενικώς, και την ποιήσιν του κ. Περγαλιτή ιδιαιτέρως. Έχει και ένα ποιητικώτατον πρόλογον του κ. Παύλου Νιρβάνα.

Να και ή Συριακή Σανθούλα που είχε να μου γράψη τόσον καιρόν, εξ αίτιας των εξετάσεως της κτλ. Τώρα εινε εις την εξοχήν, χορταίνει σόκα και σταφύλια, γυρίζει με τους ήλιους, έμαύρισε πολύ, άλλ... δέν την μέλει. Μεθάρρο θα ξαναγυρίση στην πόλι και θα σπρίση καλά σαν τό γιόνι. Την συγχάριω διά τό άριστα.

Ε, μά δέν μπορεί να τα έχη κανείς όλα, Μαργαριτα Μπουμπούκι, και έξοχη και θάλασσα και πόλι και λουτρό. Ένα-ένα με τη σειρά του. Έπειτα, άφου έμαθες πια κολύμβι, μη σε μέλη Είνε τό μόνον πράγμα που δέν ξεχνάμε. Να ιδής πάλι του χρόνου τί ώραία που θα κολυμβήσης.

Τό πρώτ μπάνιο ε'στ' Φάληρο έως τας 12. Τό μεσημέρι-φαί και έπειτα ύπνος έως τας 5. Τό άπογευμα περίπατος έως τας 8. Έπειτα

φαί, έπειτα Φάληρο, έπειτα ύπνος. Τι ώρα λοιπόν να βρή να μου γράψη ή φίλη μου Δροσολουμένη Χρυσανθή; Έδω σάς θέλω!— Και όμως να που εύρίσκει, και μου γράφει συχνά, πολλά και ώραία.

Είκοσι ημέρες άρρωστος ο άγαπητός μου Δικηγόρος της Νσολαιας! Οι άλλοι περίπατο, διασκεδάσι, Φάληρο—κι' αυτές στο κρεβάτι, με τέτοια ζέστη... Έ, άφου ήταν περαστικά, δέν πειράζει. Μόνον άλλη φορά να προσέχη να μην άρρωστή; διότι πρέπει να ξεύρετε ότι τα 2/3 των άσθενειών προέρχονται από λάθη και άπροσεχίας μας.

Άποδείξει ο Γαλαξίας, ο όποιος εκόλλησε σκαρλατινάν, διότι έπήγε εις ένα σπίτι που είχαν τέτοια άρρωστία, ένθ' αν έφρόντιζε να πληροφορηθή πριν, δέν θα έπήγαινε και θα εγλύτωνε. Έτσι και αυτές ήταν κλεισμένοι ένθ' διασκεδάσαν όλοι! έχασε μάλιστα και τους κρηαδώνας μας εξαδέλφους του. Υπομονή! Άς εινε πλέον καλά, να παρευρεθ ή εις τους γάμους.

Δυστυχώς, Δεκαπενταστή Πλοίαρχε, ο Άνανίας δέν κάμνει ταξείδια μακρότερα από τό Φάληρον και έπομένως δέν εμπορεί να δεχθή την εύγενή πρόσκλησιν σου και να πολιύση τό ώραιον τραπέσι που οά του έκαμνεις εις τό σπίτι σου με δλους, τάς συνδρομητάς της πόλεως σας. Η Κάκια του κ. Φαίδωνος σ' εύχαριστεί πολύ διά τό ώραιόν δελτάριον. Σε συγχάριω διά τον λαμπρόν βαθμόν.

Ηθέλα να ήμου από κανένα μέρος, Νηρηίς του Έβρατα και Έμπνευμένη Μουσικός, να σάς έβλεπα πως επεράτατε τον χειμαρρον έπάνω εις τους ώμους, του χωρικού... Και εδω εις τας Άθήνας είχαμεν και' αυτές ραβδίας βροχάς και πλημμύρας, άλλά όχι, μη φοβάσθε τό καλοκαίρι δέν επέρασε άκόμη—έγομεν καιρόν!

Όραιώτατα μου περιγράφεις τό ταξείδι σου μέχρι Μεσολογγίου, Αιτωλική Δόγη, Βθαύμασα τας γεωγραφικάς και ιστορικάς σου γνώσεις, τόση μάλλον καθ' όσον εϊξέφυο ότι οι περισσότεροι εδω εις τον τόπον μας ταξιδεύουν χωρίς να τους μέλη από που περνοῦν και τί βλέπουν. Σε έρωτούσες και διά τα μακράν και διά τα πλησύν, και τό κάθε τί σου υπενθύμιζα από έν ιστορικόν γεγονός.—Έπίσης και ο Βικτωρ Οβγγώ μου περιγράφει λεπτομερώς τό μέχρι Τριπόλεως ταξείδι του.

Η έπιστολή σου μου υπερέρσε. Κοσόλη. Δυστυχώς όμως τό ψευδώνυμον που προτινεις δέν εμπορώ να σου τό έγκρινω, και σε παρακαλώ να εκλέξης έν άλλο. Διά τό τρίτον βραβείον πρέπει να εκλέξης ένα τόμον της δραχμής.

Τι να σου άπαντήσω λοιπόν, χωρίς κίνδυνον να σε καταλάβουν, Κάτινα Στέφανε; Άς σε συγχάρω μόνον που έμαθες κολύμβι... με φλασκιά! Έ, άπ' αυτό πια δέν φοβάσαι να προδοθής, διότι εινε τόση που έμαθαι κολύμβι με φλασκιά!

Ναι, Ροδία, αι περί άν έρωτάς εινε έγκατεστημένα εις Αλεξάνδρειαν άλλά καταγονται εκ Ρόδου. Εμπορείς να ζητήσης μαζί των άλληλογραφών διά τό γράφεϊου μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανεοθαι αν δέν συνοδευεται από τό δικαίωματος (φρ. 1.) Τα εγκρίνωμενα ή ανανεοθόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδευονται από α, άνήκουν εις άγρία, και δσα από η, εις κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Χορδοκέφαλος, α, (Σ. Κ. αυτό προτιμώ κατ' ευφημιών βέβαια, και διά τό άστείον, διότι ή πρώτη σου έπιστολή, ή όποια πολύ μ' εύχαρίστησε, κάθε άλλο μαρτυρεί παρά χοντροκεφαλιάν)

